

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **JUDr. Jarmila Veselá**, se sídlem Hradecká 3, Praha 3, správkyňe konkurzní podstaty úpadce Českomoravská agrární společnost, s. r. o., se sídlem Malešická 39, Praha 3, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Praze**, se sídlem Pod Sídlištěm 1800/9, Praha 8, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Český Holding, a. s.**, se sídlem Uhelný trh 414/9, Praha 1, zastoupený JUDr. Pavlem Krýlem, CSc., advokátem se sídlem Křtinská 617, Praha 4, v řízení o kasačních stížnostech žalovaného a osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 7. 2013, č. j. 10 A 216/2010 – 62,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 7. 2013, č. j. 10 A 216/2010 – 62, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 17. 7. 2013, č. j. 10 A 216/2010 – 62, bylo zrušeno rozhodnutí Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Praze [dále jen „stěžovatel a“)“] ze dne 28. 6. 2010, sp. zn. ZKI-O-44/390/2010/Ho, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně (dále jen „účastnice řízení“) a potvrzeno rozhodnutí Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha (dále jen „katastrální úřad“) ze dne 9. 3. 2010, sp. zn. OR-1835/2008-101, kterým nebylo vyhověno žádosti účastnice řízení o provedení opravy chyb v katastrálním operátu. V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že se nejprve zabýval aktivní legitimací účastnice řízení, přičemž dospěl k závěru, že tato je jako správkyňe konkurzní podstaty úpadce Českomoravská agrární společnost, s. r. o. aktivně legitimována k podání žaloby. Úpadci podle aktuálního výpisu z katastru nemovitostí stále svědčí vlastnické právo k pozemkům p. č. 2097/3 a p. č. 2097/14 v k. ú. Libeň a jeho právní sféry jako vlastníka nemovitostí se tak dotýká zápis údajů v katastru o jím vlastněných pozemcích, tj. zda na těchto pozemcích je v souladu se skutečným stavem evidována stavba. Předmětem správního řízení byla v daném případě oprava chyby v katastrálním operátu podle ust. § 8 zákona č. 344/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „katastrální zákon“). Účastnice řízení, resp. úpadce, nepozbyl vlastnické právo k nemovitostem dotčeným opravou chyby, a tudíž ani aktivní legitimaci k podání žaloby proti rozhodnutí vydanému v řízení o opravě chyby v katastrálním operátu. Skutečnost,

že předmětné pozemky ve vlastnictví úpadce mají být zpeněženy přednostně správcem konkurzní podstaty společnosti SPORT TRADING, spol. s r. o. v likvidaci a do konkurzní podstaty úpadce Českomoravská agrární společnost, s. r. o., vydána hyperocha, nemění nic na tom, že právní sféry účastnice řízení, jako správkyně konkurzní podstaty úpadce se výsledek řízení o opravě chyby v katastrálním operátu dotýká, neboť právě okolnost, zda jde o pozemky zastavěné či nikoli, má vliv na zpeněžení těchto pozemků v konkurzním řízení a výši hyperony. K tomu městský soud odkázal na závěry a judikaturu citovanou v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2010, č. j. 7 As 9/2010 - 255. Dále se městský soud zabýval otázkou, kdy může správní orgán provést opravu chyby v katastrálním operátu a dospěl k závěru, že navrhovatel, který požaduje provedení opravy chybného údaje, má právo na to, aby katastrální úřad opravu provedl, ale jen za předpokladu, že došlo k zapsání skutečností odporujících listinám, které byly podkladem zápisu. V daném případě katastrální úřad ve výroku I. vyslovil, že se nejedná o opravu chyby v katastrálním operátu s odůvodněním, že nebylo shledáno, že by zápis budovy č. p. 2340 na p. č. 2097/3 a p. č. 2097/14 byl zřejmým omylem nebo jinou nesprávností, protože byl učiněn v souladu s listinami, jejichž správnost byla stvrzena příslušným stavebním úřadem. Ve výroku 2. rozhodnutí katastrálního úřadu, aprobevaným stěžovatelem a), bylo vysloveno, že „*Budova č.p. 2340 bude evidována na pozemku parc. č. 2097/3 a parc. č. 2097/14 v k.ú. Libeň*“, ale tento výrok je podle městského soudu ve zjevném rozporu s podklady pro rozhodnutí, které jsou navíc ve vzájemném rozporu. Jak z napadených rozhodnutí, tak z vyjádření osoby zúčastněné na řízení [dále jen „stěžovatel b)“] je zřejmé, že všem je faktický stav nemovitostí ve sportovním areálu znám a není sporné, že území je územním plánem vymezeno pro daný účel a že budova č. p. 2340 je ve skutečnosti jen na pozemku p. č. 2097/3, a že pozemek p. č. 2097/14 byl vydělen z původního pozemku p. č. 2097/2 a je na něm škvárové hřiště. Spor mezi účastnicí řízení a stěžovatelem b) byl v tom, zda hřiště takto vymezené je podle stavebních předpisů samostatnou stavbou, která má být evidována v katastru. Vyjádření stavebního úřadu, že budova č. p. 2340 je i na pozemku p. č. 2097/14 a současně, že na tomto pozemku je stavba hřiště byla a zůstala rozporná. Stěžovatel a), ani katastrální úřad, tak nemohl v souladu s právními předpisy dojít k závěru, že oprava provedena nebude a že „*budova č.p. 2340 bude evidována na pozemku parc. č. 2097/3 a pozemku parc. č. 2097/14 v k.ú. Libeň*“. Pokud se stěžovatel a) i katastrální úřad opírají o obecný princip imanentní institutu opravy v katastrálním operátu, totiž že jde jen o opravu zřejmé nesprávnosti či omylu při vedení katastru, popř. že je vázán stanoviskem odborného úřadu, nebo že opravu lze provést až na základě opravy listiny, na základě níž byl zápis proveden, lze mu sice obecně přisvědčit, nicméně odborným stanoviskem je vázán potud, pokud je jednoznačné a v souladu s ostatními podklady. Městský soud proto neupřednostnil striktní výklad ust. § 8 katastrálního zákona, neboť by v daném případě šlo o sofistickovaně zdůvodnění zjevné nespravedlnosti. Proto napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení, neboť nemělo dostatečnou oporu v podkladech ve spise, resp. dílem je s nimi v rozporu.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonné lhůtě kasační stížnost jak stěžovatel a), tak stěžovatel b).

Stěžovatel a) své stížní námitky podřadil pod ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Konkrétně v kasační stížnosti poukázal na to, že pro vady uváděné městským soudem v napadeném rozsudku zrušil předchozí rozhodnutí katastrálního úřadu ze dne 11. 6. 2009 s tím, aby řádně a úplně zjistil skutkový stav věci, tedy skutečný stav předmětných nemovitostí v terénu. Katastrálnímu úřadu bylo uloženo doplnit dokazování ohledáním na místě samém, ale on tomuto požadavku nevyhověl a odkázal na výsledky místního šetření provedeného stavebním úřadem, ze kterého vyplývá, že předmětná budova je spolu s celým areálem užívána v souladu s vydanými kolaudačními rozhodnutími a územním plánem a nebyla zjištěna žádná závada, která by tomu bránila. Zápis předmětných nemovitostí byl proveden v souladu s podklady pro provedení tohoto zápisu záznamem pod č. j. Z-69484/2008-101. Stanoviska stavebního úřadu ze dne 21. 1. 2009

pokračování

a 27. 3. 2009 vydaná podle ust. § 125 zákona č. 183/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů, nejsou v žádném rozporu mezi sebou a podle vyjádření stavebního úřadu ani se skutečností. Stěžovatel a) při svém rozhodování vycházel z posledního aktuálního stavu nemovitosti a jejího umístění, které mu opakovaně zaslal stavební úřad a jak je uvedeno i v odůvodnění napadeného rozsudku následně toto stanovisko potvrdil i Magistrát hlavního města Prahy. Stěžovatel a) není ze zákona příslušný či oprávněný, a ani odborně způsobilý, hodnotit a posuzovat po odborné stránce stanoviska (potvrzení) odborných orgánů státní správy a již vůbec nemůže vlastní činností zasahovat do činnosti těchto orgánů. Městský soud uvedl, že na žádost z února 2009 nebylo reagováno stavebním úřadem „náležitě“, tj. že rozpor trval. Stěžovatel a) má však za prokázané, že odpověď stavebního úřadu ze dne 27. 3. 2009 je zcela jednoznačná. Pro účely zápisu v katastru nemovitostí bylo rozhodné, že stavební úřad na vyžádání potvrdil, že předmětná budova č. p. 2340 se nachází na pozemcích p. č. 2097/3 a p. č. 2097/14. V otázce, zda provedení příslušného zápisu předmětných nemovitostí do katastru nemovitostí záznamem bylo zřejmým omylem, a tudíž mělo být napraveno v řízení o opravě chyby podle ust. § 8 katastrálního zákona, dospěl stěžovatel a) k závěru, že se o zřejmý omyl při vedení katastru nemovitostí nejedná, a tudíž nejsou splněny podmínky pro provedení opravy. Vzhledem k tomu, že se účastníci řízení v čase, kdy probíhalo odvolací řízení, nepodařilo relevantním způsobem údaje v těchto listinách zpochybnit, je nutno považovat zápisy podle nich provedené za správné. Stěžovatel a) v této souvislosti poukázal na ust. § 8 odst. 2 katastrálního zákona, ze kterého vyplývá, že jediným oprávněným k provedení opravy v předložených listinách, v daném případě ke změně údajů o předmětné budově a pozemcích, je ten, kdo listinu vyhotovil nebo kdo je oprávněn opravu listiny provést. V projednávaném případě se jedná o příslušný stavební úřad, popř. jeho nadřízený správní orgán. Stěžovatel závěrem odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2011 č. j. 8 As 4/2011 - 334, a na usnesení ze dne 15. 6. 2005 č. j. Konf 90/2004-12, které bylo publikováno pod č. 695/2005 Sb. NSS. Z těchto důvodů stěžovatel a) navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Stěžovatel b) své stížní námitky podřadil rovněž pod ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V kasační stížnosti namítal, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku aktivní legitimace účastnice řízení. Stěžovatel b) uvedl, že již v podání ze dne 15. 8. 2011 poukazoval na to, že předmětné pozemky, na nichž se nachází jeho sportovní areál, byly rozsudkem Vrchního soudu Praze ze dne 3. 10. 2002, č. j. 13 Cmo 182/2002 - 37, vyloučeny z konkursní podstaty úpadce Českomoravská agrární společnost, s. r. o. a nyní jsou zapsány v soupisu majetku patřícího do konkursní podstaty úpadce SPORT-TRADING, spol. s r.o. v likvidaci a konkursní správce tohoto úpadce je jedinou oprávněnou osobou jednat v záležitostech týkajících se těchto pozemků. Pro aktivní legitimaci účastnice řízení není vůbec podstatné, jak se mylně domnívá městský soud, že úpadce Českomoravská agrární společnost, s.r.o. je stále vlastníkem předmětných pozemků, neboť veškerá práva úpadce k těmto pozemkům, s výjimkou tzv. holého vlastnictví, přešla na správce konkursní podstaty, v jehož konkursní podstatě jsou zapsány. Účastnice řízení není nositelem žádného subjektivního hmotného práva k předmětným pozemkům, a proto ani nemůže být aktivně legitimována k podání žaloby. K podpoře svého názoru odkázal stěžovatel b) na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2010, č. j. 7 As 9/2010 - 255. Účastnice řízení není oprávněna s předmětnými pozemky jakkoliv nakládat, neboť se nacházejí v konkursní podstatě jiného úpadce. Proto nebyla k podání žaloby aktivně legitimována. Neexistuje právní sféra účastnice řízení vážící se k předmětným pozemkům, když touto dotčenou právní sférou nemůže být nárok na hyperochu, která je nárokem vůči majetkové podstatě úpadce SPORT-TRADING, spol. s r. o. v likvidaci a nepředstavuje žádné subjektivní hmotné právo účastnice řízení k předmětným pozemkům jako nezbytný předpoklad její aktivní legitimace. Z tohoto důvodu stěžovatel b) navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody uplatněnými v podaných kasačních stížnostech, a přitom sám shledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval stížní námitkou stěžovatele b), že účastnice řízení nebyla aktivně legitimována k podání žaloby, protože pokud by byla důvodná, řízení před městským soudem by trpělo zmatečností z důvodu absence podmínek řízení.

Podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Aktivně legitimován k podání žaloby podle citovaného ustanovení je tedy každý, kdo tvrdí zkrácení na svých veřejných subjektivních právech tím, že napadené správní rozhodnutí jeho práva nebo povinnosti zakládá, mění, ruší nebo závazně určuje jinak, než předepisuje zákon, nebo bylo vydáno v řízení, v němž byla porušena procesní práva dotyčné osoby tak, že to mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce může účinně namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou byl zkrácen na svých právech, přičemž pod zkrácení na právech je nutno zahrnout nejen zkrácení na právech hmotných, ale i na právech procesních (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 7 A 139/2001 - 67, dostupný na www.nssoud.cz).

Žalobní legitimace podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. je tak založena tvrzením účastníka řízení, že byl na svých subjektivních (hmotných) právech zkrácen buď přímo rozhodnutím správního orgánu, nebo v důsledku porušení svých procesních práv v řízení, jež předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Předpokladem věcné legitimace pak je, že žalobce je nositelem subjektivního hmotného práva, proti jehož porušení žalobou brojí (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 8/2004 - 61, www.nssoud.cz).

K otázce aktivní legitimace ve správním soudnictví se již opakovaně vyjádřil ve svých rozhodnutích rozšířený senát Nejvyššího správního soudu. V usnesení ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56 (publikováno pod č. 534/2005 Sb. NSS a dostupné na www.nssoud.cz), vyslovil: „*Věcná legitimace je potom stavem plynoucím z hmotného práva, mající ovšem význam pouze v rámci procesu. Věcná legitimace je předpokladem úspěšnosti žaloby a nikoliv předpokladem meritorního projednání a rozhodnutí věci, jako je tomu u procesní podmínky. Aby byl žalobce úspěšný, musí být aktivně věcně legitimován, tj. musí být nositelem subjektivního práva, jehož ochrany se domáhá, a žalovaný musí být legitimován pasivně, tj. musí být nositelem tomu odpovídající subjektivní povinnosti; z tohoto pravidla platí jako výjimky případy, v nichž je věcná legitimace založena procesně: u aktivní věcné legitimace je to např. § 65 odst. 2 s. ř. s., u pasivní je to případ, kdy po vydání napadeného rozhodnutí dojde k přechodu působnosti na jiný správní orgán.*“ Dále v usnesení ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42 (publikováno pod č. 906/2006 Sb. NSS a dostupné na www.nssoud.cz) rozšířený senát poukázal na „*neudržitelnost takové interpretace § 65 odst. 1 s. ř. s., která omezuje přístup k soudu tím, že striktně vyžaduje v každém jednotlivém případě hledání porušeného subjektivního hmotného práva, jakož i úkonu, který subjektivní hmotné právo založil, změnil, zrušil či závazně určil. Vyskytují se totiž poměrně zřehusta situace, kdy se správní úkon dotýká právní sféry žalobce, a přesto žádné právo striktně vzato nezaložil, nezměnil nebo závazně neurčil. Stejně tak nelze vždy žalobní legitimaci podmiňovat zkrácením na hmotných subjektivních právech: jednak se určitá rozhodnutí hmotněprávní sféry žalobce vůbec nedotýkají (a přesto jsou podrobena přezkumu – viz i citovaná judikatura Ústavního soudu a Evropského soudu pro lidská práva), jednak je takový požadavek zpochybnitelný už z toho důvodu, že předmětem soudního řízení není hmotné právo žalobce, ale jím uplatněný procesní nárok. Ze všech těchto příčin*

pokračování

nelze § 65 odst. 1 s. ř. s. vykládat doslovným jazykovým výkladem, ale podle jeho smyslu a účelu. Žalobní legitimace podle tohoto ustanovení musí být dána pro všechny případy, kdy je dotčena právní sféra žalobce (srov. i uvedený Hoetzeliův názor), tj. kdy se jednostranný úkon správního orgánu, vztahující se ke konkrétní věci a konkrétním adresátům, závažně a autoritativně dotýká jejich právní sféry. Nejde tedy o to, zda úkon správního orgánu založil, změnil, zrušil či závažně určil práva a povinnosti žalobce, nýbrž o to, zda se – podle tvrzení žalobce v žalobě – negativně projevil v jeho právní sféře.“

Na citovaná usnesení navazuje usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 86 (publikováno pod č. 1764/2009 Sb. NSS a dostupné na www.nssoud.cz), kde je uvedeno, že „[s]oudní řád správní je svojí povahou „obrannou“ normou. Není normou „kontrolní“, která by umožňovala komukoliv iniciovat, prostřednictvím podání žaloby ve správním soudnictví, kontrolu jakéhokoliv úkonu veřejné správy. Má pouze zajistit poskytování právní ochrany v případech, kdy veřejná správa vstupuje do právní sféry fyzických nebo právnických osob. Hraničním kritériem pro žalobní legitimaci je právě tvrzený zásah do veřejných subjektivních práv. Nikoliv veškerá činnost (případně veškeré pochybení) veřejné správy je podrobena soudní kontrole ze strany fyzických a právnických osob, ale pouze ta, kdy činnost správy přesáhne do jejich veřejných subjektivních práv. (...) [Ž]alobní legitimace ve správním soudnictví by napříště neměla být svázána s existencí ex ante přesně specifikovaných veřejných subjektivních hmotných práv žalobce, ale s tvrzeným zásahem do právní sféry žalobce. Tak tomu bude vždy v situaci, kdy se jednostranný úkon orgánu moci výkonné, vztahující se ke konkrétní věci a konkrétním adresátům, závažně a autoritativně dotýká právní sféry žalobce.“

Tvrzení stěžovatele b), že účastnice řízení není podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. aktivně legitimována k podání žaloby, jednak nemá oporu v zákoně a jednak směšuje otázku žalobní a věcné legitimace. Žalobní legitimace podle citovaného ustanovení je založena tvrzením účastníka, že byl na svých subjektivních (hmotných) právech zkrácen buď přímo rozhodnutím správního orgánu, nebo v důsledku porušení svých (procesních) práv v řízení, jež předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Tvrzení o zkrácení na veřejném subjektivním hmotném právu však nemusí být explicitní, ale postačí, pokud implicitně vyplývá z tvrzení obsažených v žalobě. Jestliže tedy žalobce v žalobních bodech tvrdí porušení svých práv v řízení před správním orgánem, a zároveň není zjevné, že není nositelem subjektivního hmotného práva, na němž mohl být v důsledku vytkaného porušení procesních práv zkrácen, pak nelze dovodit, že není aktivně legitimován k podání žaloby. Soud v takovém případě nemůže žalobu pro nedostatek aktivní legitimace odmítnout. Otázku aktivní procesní legitimace žalobce jako podmínku přípustnosti žaloby nelze směšovat s otázkou aktivní věcné legitimace, tedy s otázkou důvodnosti žaloby. Přípustná je ta žaloba, která obsahuje zákonem stanovená tvrzení, přičemž není nutné, aby tato tvrzení byla pravdivá. Pravdivost tvrzení je však naopak zásadní pro posouzení důvodnosti žaloby. To však již soud zkoumá v řízení ve věci samé, nikoli při posuzování přípustnosti.

V daném případě správní orgány rozhodovaly o návrhu účastnice řízení a ta následně v žalobě poukazovala na vady správního řízení a na nezákonnost napadeného rozhodnutí. Kromě jiného namítala, že nezákonným průběhem správního řízení v obou stupních bylo porušeno vlastnické právo úpadce Českomoravská agrární společnost, s.r.o., k němuž má jako správkyňe konkursní podstaty dispoziční oprávnění ve smyslu ust. § 18 odst. 3 zákona č. 328/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o konkursu a vyrovnání“). Proto není pochyb, že byla podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. aktivně legitimována k podání žaloby, neboť tvrdila dotčení její právní sféry příslušným správním rozhodnutím.

Závěr o tom, zda mohla být účastnice řízení zkrácena na svém subjektivním právu, a to buď přímo rozhodnutím správního orgánu, nebo v důsledku porušení svých procesních práv v řízení, jež předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, je již závěrem o věcné legitimaci a nelze jej ztotožňovat či směšovat s otázkou legitimace žalobní, jak to učinil stěžovatel b).

Z výše uvedených důvodů neshledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele b) důvodnou.

Nejvyšší správní soud se následně zabýval otázkou aktivní legitimace účastnice řízení k podání návrhu ve smyslu ust. § 8 odst. 1 katastrálního zákona.

Podle ust. § 8 odst. 1 katastrálního zákona katastrální úřad na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví chybné údaje katastru, které vznikly a) zřejmým omylem při vedení a obnově katastru, b) nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem.

Z citovaného ustanovení vyplývá, že návrh na opravu chybného údaje katastru může podat pouze vlastník dotčené nemovitosti nebo jiná osoba oprávněná z práva, které se zapisuje do katastru (jiný oprávněný). Rozhodnutím katastrálního úřadu, aprobovaným stěžovatelem a), bylo rozhodnuto, že se nejedná o opravu údajů katastru podle ust. § 8 katastrálního zákona a že budova č. p. 2340 bude i nadále evidována na pozemku p. č. 2097/3 a p. č. 2097/14 v k. ú. Libeň. V daném případě je nesporné, že úpadce Českomoravská agrární společnost, s. r. o. je v katastru nemovitostí zapsán jako vlastník uvedených pozemků, ale rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 3. 10. 2002, č. j. 13 Cmo 182/2002 - 37, bylo pravomocně rozhodnuto o vyloučení těchto pozemků z jeho konkursní podstaty. Za této situace bylo o opravě chyby podle ust. § 8 katastrálního zákona rozhodováno ve vztahu k majetku, který nepatří do konkursní podstaty úpadce Českomoravská agrární společnost, s. r. o. Jak vyplývá z ust. § 14 odst. 1 písm. a) a d) zákona o konkursu a vyrovnání je správce konkursní podstaty oprávněn nakládat pouze s majetkem patřícím do konkursní podstaty a je aktivně i pasivně legitimován v řízeních o nárocích, které se týkají majetku patřícího do konkursní podstaty nebo které mají být uspokojeny z tohoto majetku. Účastnice řízení jako správkyně konkursní podstaty proto nebyla oprávněna podat návrh na zahájení řízení o opravě chyb v katastrálním operátu. Správní orgán tedy nemohl o takovém návrhu věcně rozhodovat.

Z výše uvedené skutečnosti pak vyplývají důsledky i ve vztahu k následnému soudnímu řízení. Nejvyšší správní soud sice nezpochybnuje aktivní legitimaci účastnice řízení k podání žaloby podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., nicméně nebyla nositelkou žádného hmotného práva, na němž by mohla být napadeným rozhodnutím dotčena. Účastnice řízení tak nebyla věcně legitimována, a proto pokud se městský soud žalobou účastnice řízení věcně zabýval, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí a shledal tuto žalobu důvodnou, pak se dopustil vady řízení, která mohla mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.

S ohledem na vyslovený právní názor se Nejvyšší správní soud již nezabýval stížní námitkou stěžovatele a), jejímž obsahem byl nesouhlas s posouzením, zda byla splněna některá z podmínek pro provedení opravy chybného údaje katastru ve smyslu ust. § 8 katastrálního zákona.

Se zřetelem k výše uvedeným důvodům Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu podle ust. § 110 odst. 1 věta první s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

V dalším řízení je městský soud vázán právním názorem, který je vysloven v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

pokračování

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. května 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu